

หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

นิยายสืบสวนสอบสวน

Inputdownloading
Mystery

พิมพ์ครั้งที่ ๑

ชาร์ลัน โคเบน

เขียน

มณฑารัตน์ ทรงเผ่าแปล

S I X

سابสูญ

YE R S

International Bestseller

นักเขียนผู้เป็นเจ้าของสามรางวัลใหญ่ และเป็นผู้สร้างสรรค์ผลงานที่ขายไปแล้วกว่า ๕๐ ล้านเล่มทั่วโลก

ผม หนึ่ง อยู่ ที่ เก้า อี๊ แถว ห ลั ง และมองดูผู้หญิงคนเดียวที่ผมรัก
แต่งงานกับชายอื่น

นาตาลีสวมชุดขาว ดูงดงามเป็นพิเศษแบบชวนให้ถูกแซวไปชั่วชีวิต
ความงดงามของเขามีทั้งความเปราะบางและความเข้มแข็งเล็กๆ นาตาลีที่อยู่
บนนั้นดูเหมือนดวงวิญญาณโปร่งแสง แทบจะเหมือนมาจากภพอื่นก็ได้

เธอกัศริมผีปากล่าง ผมหวนนึกถึงเช้าวันสบายๆ เหล่านั้นที่เรามัก
พลอดรักกัน ซึ่งหลังจากนั้นเธอจะสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าของผมก่อนจะพากันเดินลง
ชั้นล่าง เราจะนั่งกันที่โต๊ะกินอาหารเช้าและอ่านหนังสือพิมพ์กัน จนในที่สุดเธอ
จะหยิบสมุดฉีกออกมาสเก็ชภาพ ซึ่งเวลาเธอวาดภาพผม เธอจะกัศริมผีปากล่าง
แบบนี้แหละ

เหมือนมีสองมือล้วงเข้าไปในอกผม จับแต่ละข้างของหัวใจไว้ แล้วหัก
มันออกเป็นสองเสี่ยง

นี่ผมจะทำไม

คุณเชื่อเรื่องรักแรกพบหรือเปล่า ผมก็ไม่ใช่หรอก แต่ผมเชื่อเรื่องแก่น
หลัก เชื่อมากกว่าแค่ความดึงดูดทางกายในครั้งแรกที่เห็น ผมเชื่อว่ามันจะต้อง
มีบ้าง อาจจะมีสักครั้งหรือสองครั้งในช่วงชีวิต ที่เราจะรู้สึกอยากอยู่ใกล้ชิดใคร
บางคนอย่างลึกซึ้ง แบบไม่ต้องปรุงแต่ง และเกิดขึ้นปุบปับ เป็นแรงดึงดูดที่มี
พลังเสียยิ่งกว่าแม่เหล็ก นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับนาตาลี บางทีมันอาจมีแค่นั้น
ก็ได้ มันอาจเติบโตและร้อนขึ้นจนกลายเป็นนรกภูมิที่เรารู้ว่ามันเป็นของจริง

และควรจะคงไปอยู่ชั่ววันจันทร์

และบางครั้งเราก็โง่งจนหลงเชื่อได้ว่าครั้งแรกก็คือครั้งที่สอง

ผมเคยคิดแบบโง่เชื่อว่าเราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป ผมผู้ซึ่งไม่เคยเชื่อเรื่องการผูกมัดอย่างจริงจังและทำทุกวิถีทางที่จะหนีให้พ้นจากโซ่ตรวนของมัน สามารถรู้ได้ทันที คือที่จริงก็ในหนึ่งสัปดาห์แหละ ว่าคนนี้แหละคือผู้หญิงที่ผมจะตื่นมาเจอเธอนอนข้างกันในทุกวัน นี่แหละคือผู้หญิงที่ผมจะยอมทุ่มเทชีวิตเพื่อปกป้อง นี่แหละคือผู้หญิงที่ผมไม่สามารถมีชีวิตต่อไปได้หากขาดเธอ เออ ผมรู้ว่ามันฟังดูน่าแย่งง แต่เธอคือคนที่ทำให้เรื่องปกติธรรมดาเป็นเรื่องเจ็บปวดได้

ผมมันน่าขนลุกใช่ไหม

บาทหลวงที่โกนศีรษะจนเกลี้ยงกำลังพูดอยู่ แต่เลือดที่เด่นในหูทำให้ผมไม่รับรู้ว่าเขาพูดอะไรบ้าง ผมจ้องมองนาตาลี ผมอยากให้เธอมีความสุข นี่ไม่ได้เป็นแค่การพูดเอาใจ หรือเป็นคำโกหกที่เรามากบอกตัวเอง เพราะที่จริงถ้าคนรักของเราไม่ต้องการเราแล้ว เราก็ยอมอยากให้เธอเจอแต่เรื่องเศร้าจริงไหม แต่ผมคิดแบบนี้จริงๆ ถ้าผมเชื่อจากใจจริงว่านาตาลีจะมีความสุขกว่าถ้าปราศจากผม ผมจะปล่อยเธอไปไม่ว่าใจจะเจ็บช้ำปานใดก็ตาม แต่ผมไม่เชื่อว่าเธอจะมีความสุขกว่าเดิม ไม่ว่าเธอจะพูดอย่างไรหรือทำอะไร หรือบางทีนั่นอาจเป็นการให้เหตุผลกับตัวเองอีกแบบ เป็นอีกคำโกหกที่เราบอกตัวเอง

นาตาลีไม่ได้ขำเสียมาทางผมเลยแม้แต่นิด แต่ผมเห็นว่าช่วงปากเธอดูเกร็งกว่าปกติ เธอรู้ว่าผมอยู่ในห้องนี้ ตาของเธอมองแต่ที่สามี่ ผมเพิ่งรู้ว่าชื่อของเขาคือทอดด์ ผมเกลียดชื่อทอดด์ซะมัด ทอดด์หรือ คนอื่นอาจเรียกหมอนี้ว่าทอดดี้ หมูนุ่มทอดด์ หรือทอดด์สเตอร์

ทอดด์ผมยาวมาก เขาไว้หนวดอายุประมาณสี่วันซึ่งบางคนมองว่าเก๋ๆ ขณะที่บางคนเช่นผมมองว่าน่าต้อย ดวงตาของเขากวาดมองแขกเหรื่อด้วยมาดหนุ่มจองหองก่อนจะสะดุดเข้ากับ เอ่อ ผมเอง มันมองจ้องอยู่ครู่หนึ่ง ประเมินดูผมก่อนจะสรุปว่าผมไม่ใช่คนที่ควรค่าจะเสียเวลาด้วย

นาตาลีกลับไปคบกับหมอนี้ทำไม

เพื่อนเจ้าสาวคือน้องสาวของนาตาลีที่ชื่อจูลี เธอยืนอยู่บนแท่นโดยถือช่อดอกไม้ไว้ด้วยสองมือ ริมฝีปากมีรอยยิ้มแห้งแล้งปานหุ่นยนต์ เราไม่เคยพบกัน แต่ผมเคยเห็นรูปเธอและเคยได้ยินทั้งคู่คุยกันทางโทรศัพท์ จูลีเองก็ดูจะอึ้งที่เรื่องมาถึงขั้นนี้ ผมพยายามสบตาเธอ แต่เธอเอาแต่มองเหม่อ

ผมหันกลับไปมองหน้านาตาลิ มันเหมือนในอกผมมีระเบิดลูกเล็กหลายลูกระเบิดตูม แบบตูม ตูม ตูมเลย ให้ตายสิ การมาร่วมงานนี้เป็นความคิดที่แย่จริง ๆ เมื่อเพื่อนเจ้าบ่าวนำแหวนออกมา ปอดผมก็เริ่มหยุดทำงาน ผมเริ่มหายใจลำบาก

พอที่

ผมมาที่นี่ก็เพื่อให้ได้พบกับตาตัวเอง คิดว่าคงอย่างนั้นนะ ผมเรียนรู้ด้วยความยากเย็นแสนเข็ญว่านั่นคือสิ่งจำเป็นสำหรับผม พ่อผมตายเพราะโรคหลอดเลือดหัวใจเมื่อห้าเดือนก่อน พ่อไม่เคยมีปัญหาเรื่องหัวใจมาก่อนและเป็นคนที่ไม่ใครก็บอกว่าดูแข็งแรง ผมนึกถึงตอนที่ผมอยู่ในห้องรอ ก่อนที่หมอจะเรียกเข้าไปในห้องตรวจ และได้รับฟังข่าวที่ทำให้หัวใจสลาย รวมถึงตอนที่มีคนถามทั้งที่ห้องตรวจและที่บ้านว่าผมอยากเห็นศพพ่อไหม ผมปฏิเสธหมด ผมคิดว่าผมไม่อยากจะจำภาพที่พ่อนอนบนเตียงผู้ป่วยหรือในโลงศพ ผมขอจำแบบที่พ่อเคยเป็นดีกว่า

แต่เมื่อหลายเดือนล่วงผ่านไป ผมเริ่มมีปัญหาเรื่องการยอมรับการตายของพ่อ พ่อเคยกระฉับกระเฉงมาก มีชีวิตชีวามาก สองวันก่อนที่พ่อจะตายเราไปดูแข่งฮอกกี้ที่มินิกิวยอร์กเรนเจอร์สกัน พ่อมีตั๋วฤดูกาล แล้วการแข่งขันก็ยืดเยื้อจนต้องต่อเวลา เรายังแหกปากตะโกนเชียร์กันอยู่เลย แล้วดูสิ พ่อมาตายได้ยังไง ส่วนหนึ่งของผมเริ่มสงสัยว่ามันมีอะไรผิดพลาดเกิดขึ้นหรือเปล่า หรือมันเป็นกลโกงครั้งใหญ่ที่จริง ๆ พ่อผมอาจยังมีชีวิตอยู่ ผมรู้ว่ามันฟังดูไม่มีเหตุผล แต่ความลึ้นห้วงสามารถปล้นหัวเราได้ ซึ่งถ้าเราปล่อยให้ความลึ้นห้วงมีพื้นที่ดินไปเรื่อย ๆ มันก็จะไปเจอคำตอบอย่างอื่นแทน

ใจหนึ่งผมยังถูกความจริงเรื่องที่ผมไม่เคยเห็นศพพ่อตามหลอนอย่างไม่เลิกรา ผมไม่อยากจะให้ความผิดพลาดแบบเดิมเกิดขึ้นซ้ำอีก แต่ถ้าจะพูดให้ฟังเป็นความเปรียบเหมืชอบแบบเดียวกันละก็ ตอนนี้เท่ากับว่าผมได้เห็นศพแล้ว ไม่มีเหตุผลที่จะจับชีพจรหรือชะโงกดูหรือแกว่งอยู่ที่นั่นต่อจนเกินจำเป็น

ผมพยายามออกจากการไม่ให้เจ็บเขียบที่สุดเท่าที่ทำได้ แต่มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยเวลาเราสูงหกฟุตห้านิ้วแถมมีร่างกายกำยำล่ำสัน ถ้าพูดแบบนาตาลิก็คือ “เหมือนคนตัดไม้” มือสองข้างของผมใหญ่ นาตาลิรักมันมาก เธอมักเอามันไปจับแล้วใช้นิ้วชี้ไปตามเส้นลายมือของผม เธอบอกว่ามันเป็นมือจริง ๆ เป็นมือผู้ชาย เธอเคยวาดมือผมด้วยเหตุผลที่ว่า มันเป็นสิ่งบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตัวผม ผมที่ถูกเลี้ยงดูมาแบบชนชั้นแรงงาน ผมที่ทำงานหาเลี้ยงชีพ

เป็นคนคุมบาร์ให้ไนต์คลับแถวนั้นตอนเรียนมหาวิทยาลัยแลนฟอร์ด และก็เป็นที่อาจารย์ที่อายุน้อยที่สุดในภาควิชารัฐศาสตร์

ผมเดินโซเซออกจากโบสถ์หลังเล็กๆ สีขาวไปสู่อากาศอุ่นของฤดูร้อน ฤดูร้อน สุดท้ายแล้วมันก็แค่เนื้อใจใหม่ แค่ความสัมพันธ์ชั่วคราวในฤดูร้อน หรือ แทนที่จะเป็นเด็กอยากรู้อยากลองสองคนที่หากิจกรรมทำที่ง่าย เรากลับเป็นผู้ใหญ่สองคนที่ไขว่คว้าหาความสันโดษและการปลีกวิเวก เธอทำงานศิลปะของเธอ ส่วนผมก็เขียนนิพนธ์ทางรัฐศาสตร์ของผม เราพบกันและตกหลุมรักกันอย่างถอนตัวไม่ขึ้น แต่ในเมื่อตอนนี้ใกล้จะเข้าเดือนกันยายน เรื่องราวดีๆ ทุกอย่างก็เลยต้องจบอย่างนั้นหรือ ความสัมพันธ์ทั้งหมดของเราไม่มีส่วนไหนที่เป็นจริง เราสองคนออกห่างจากชีวิตปกติและกิจวัตรที่เกิดขึ้นควบคู่กัน บางทีนั่นอาจเป็นสิ่งที่ทำให้มันวิเศษก็ได้ บางทีการที่เราได้ใช้เวลาด้วยกันในลูกโป่งที่ปลอดภัยอาจทำให้ความสัมพันธ์ของเราดีขึ้นและลึกซึ้งขึ้นก็ได้ หรือบางทีผมอาจจะเพื่อตัวเองทุกอย่าง

ผมได้ยินเสียงร้องเชียร์และเสียงปรบมือดังขึ้นหลังประตูโบสถ์ มันปลุกให้ผมหลุดจากภวังค์ งานพิธีสิ้นสุดแล้ว ตอนนี้ทอดด์กับนาตาลีได้กลายเป็นมิสเตอร์และมิสซิสต่อเราแล้ว ไม่นานก็คงจะเดินมาตรงกลางทางเดิน ผมไม่รู้ว่าทั้งสองจะโดนสาธยายใส่หรือเปล่า ทอดด์อาจไม่ชอบก็ได้ มันคงทำให้ผมเขาเสียทรงและอาจเข้าไปติดอยู่ในครา

นี่ก็อีกเรื่องที่ผมไม่จำเป็นต้องเห็นอีก

ผมตรงดิ่งไปที่ด้านหลังโบสถ์สีขาว และพ้นสายตาคนพอดีตอนที่ประตูโบสถ์เปิดออก ผมจ้องมองไปยังพื้นที่โล่ง ตรงนั้นไม่มีอะไรอื่น มีก็แค่พื้นที่โล่ง ต้นไม้ให้เห็นอยู่บ้างไกลๆ ตรงอีกด้านของเนินเขามีกระท่อมหลายหลัง ตัวโบสถ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของที่พักศิลปิน ซึ่งนาตาลีพักอยู่ ส่วนที่พักของผมอยู่ถัดไปบนถนน ตรงที่พักนักเขียน ทั้งสองแห่งเป็นฟาร์มเก่าในเวอร์มอนต์ที่ยังใช้ปลูกพืชผักไว้สารพัดอยู่บ้างเล็กน้อย

“หวัดดี เจค”

ผมหันไปหาเสียงที่คุ้นหู และได้เห็นว่าคนที่ยืนอยู่ห่างจากผมไปไม่เกินสิบหลาคือนาตาลี ผมรีบมองขึ้นนางข้างซ้ายของเธอ เธอยกมือขึ้นชี้หัวเหวนแต่งงานงใหม่ให้ดูราวกับอ่านใจผมอยู่

“ยินดีด้วยนะ” ผมพูด “ผมดีใจกับคุณมากจริงๆ”

เธอไม่สนใจคำพูดผม “ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคุณจะมา”

ผมผายมือกว้างทั้งสองข้าง “ผมได้ยืนยันว่าจะมีออร์เดอร์พีชชีนเล็คที่คนกินเหลือเยอะนะ มันยากจะตัดใจจริงๆ”

“ตลกมาก”

ผมยกไหล่ขณะที่หัวใจสลายกลายเป็นฝุ่นและปลิวไป

“ทุกคนบอกว่ายังไงคุณก็ไม่มาแน่นอน” นาทาลีพูด “แต่ฉันรู้ว่าคุณต้องมา”

“ผมยังรักคุณอยู่” ผมบอก

“ฉันรู้”

“และคุณเองก็ยังรักผม”

“ฉันไม่ได้รักคุณ เจค เห็นนี่ไหม”

เธอกระดิกนิ้วนางใส่หน้าผม

“ที่รัก” ทอดด์พาใบหน้าขดเค้นเลียวูมมา พอเห็นผมเขาก็ขมวดคิ้ว “ไครนะ”

แต่ดูก็รู้ว่าเขารู้อยู่แล้ว

“เจค พิชเชอร์ ครับ” ผมบอก “ยินดีด้วยสำหรับการแต่งงาน”

“ผมเคยเห็นคุณที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า”

คำถามนี้ผมปล่อยให้ นาทาลีเป็นคนตอบ เธอเอามือแตะไหล่เขาให้คลายความกังวลใจและตอบว่า “เจคเคยเป็นแบบฝึกหัดเราหลายชิ้นล่ะ คุณคงจำหน้าเขาได้จากงานบางตัว”

เขายังขมวดคิ้วไม่เลิก นาทาลีไปยืนหน้าเขาและบอกว่า “ขอเวลาเราสักเดี๋ยวนิดเดียวได้ไหมคะ เดี่ยวฉันจะรีบตามไป”

ทอดด์ชะเง้อมองมาทางผม ผมไม่ขยับ ไม่ถอยหนี และไม่หลบตา

แล้วเขาก็ฮึดฮัดตอบว่า “ได้ครับ แต่อย่านานนะ”

จากนั้นก็ถลึงตามองผมอีกครั้งก่อนจะเดินกลับไปโบสถ์ นาทาลีมองมาทางผม ผมชี้ไปทางที่ทอดด์เดินหายไป

“เขาดูเป็นคนตลกดีนะ” ผมบอก

“คุณมาที่นี่ทำไม”

“ผมอยากบอกคุณว่าผมรักคุณ” ผมตอบ “อยากบอกว่าผมจะรักคุณตลอดไป”

“มันจบแล้วเจค เดี่ยวคุณก็ใช้ชีวิตต่อไปได้ เดี่ยวก็ไม่มีอะไร”

ผมไม่พูดอะไร

“เจด”

“ว่าไง”

เธอเอียงศีรษะเล็กน้อย เธอรู้ว่าการเอียงศีรษะทำนี้ส่งผลต่อผมอย่างไร
“รับปากฉันได้ไหมว่าคุณจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเราอีก”

ผมได้แต่ยิ้มนิ่ง

“รับปากฉันว่าคุณจะไม่ตามดูเรา ไม่โทร.หาเรา หรือแม้แต่ส่งอีเมลมา”

ความเจ็บปวดในอกของผมทวีคูณขึ้น มันกลายเป็นสิ่งที่หนักอึ้งและ
คมกริบ

“รับปากฉัน เจด รับปากฉันว่าคุณจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรา”

เธอประสานสายตากับผม

“ได้” ผมตอบ “ผมรับปาก”

แล้วนาตาลก็เดินไปโดยไม่พูดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว เธอเดินกลับไปยัง
ด้านหน้าโบสถ์เพื่อไปหาชายที่เธอเพิ่งแต่งงานด้วย ผมยืนอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง
พลางพยายามหายใจให้ทัน ผมพยายามจะโกรธ พยายามจะทำให้มันไม่ใช่
เรื่องใหญ่ พยายามสลัดมันทิ้ง และบอกเธอว่าเธอต่างหากที่เป็นฝ่ายสูญเสีย
ผมพยายามทำทุกอย่างที่ว่ามา พยายามแม้กระทั่งคิดแบบผู้ใหญ่ แต่ก็รู้ว่า
ทั้งหมดก็เป็นเพียงแค่เทคนิคที่ใช้ถ่วงเวลา เพื่อที่ผมจะได้ไม่ต้องเผชิญความจริง
ที่ว่าตัวเองจะต้องอกหักไปตลอดกาล

ผมยืนอยู่หลังโบสถ์อย่างนั้นจนกระทั่งคิดว่าทุกคนน่าจะไปหมดแล้ว
จากนั้นจึงเดินกลับออกมา บาทหลวงที่โกนศีรษะจนเกลี้ยงยืนอยู่บนบันไดหน้า
โบสถ์ จูลี น้องสาวนาตาล ก็อยู่ด้วย เธอเอามือข้างหนึ่งแตะแขนผม “คุณโอเค
หรือเปล่าคะ”

“ที่สุดเลยละ” ผมบอกเธอ

บาทหลวงยิ้มให้ผม “เป็นวันที่ดีสำหรับการแต่งงานนะ คุณว่าไหม”

ผมกะพริบตาสู้แสงแดด “น่าจะอย่างนั้นครับ” ผมบอกก่อนจะเดิน
ออกมา

ผมจะทำตามที่นาตาลขอ ผมจะไม่ยุ่งกับเธอ ผมอาจคิดถึงเธอทุกวัน
แต่ผมจะไม่โทร.หรือติดต่อไป หรือแม้แต่เสิร์ชหาชื่อเธอในอินเทอร์เน็ต ผม
จะรักษาสัญญาของผม

เป็นเวลาหกปี

หกปีต่อมา

ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตผมเกิดขึ้นระหว่าง ๑๕.๒๙ น. ถึง ๑๕.๓๐ น. แต่ตอนนั้นผมไม่รู้ตัวหรอก

ตอนนั้นผมเพิ่งสอนเรื่องการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมให้นักศึกษาปีหนึ่งเสร็จ และกำลังเดินออกจากตึกบาร์ดฮอลล์ อากาศวันนั้นเป็นใจให้เรียนมากแดดจ้าสาดส่องลงมาในบ่ายวันที่อากาศเย็นเฉียบของรัฐแมสซาชูเซตส์ มีคนเล่นจानร่อนอยู่ตรงจัตุรัสกลางตึก ทิวบริเวณมีนักศึกษากระจายตัวกันอยู่ราวกับถูกมือใหญ่ยักษ์ปัด เสียงเพลงดังกระหึ่มกึกก้อง เหมือนมหาวิทยาลัยในฝันตามโบรชัวร์ได้ออกมามีชีวิตจริงๆ ไม่มีผิด

ผมชอบช่วงเวลาแบบนี้ แต่ก็นะ ใครบ้างที่ไม่ชอบ

“อาจารย์ฟิชเชอร์คะ”

ผมหันไปตามเสียง เด็กนักศึกษาเจ็ดคนนั่งล้อมวงเป็นรูปครึ่งวงกลมอยู่บนสนามหญ้า เด็กสาวที่เป็นคนเรียกนั่งอยู่กึ่งกลางวง

“มานั่งกับเราไหมคะ” เธอถาม

ผมปฏิเสธด้วยรอยยิ้ม “ขอโทษนะ แต่ครูต้องไปทำงาน”

ผมเดินต่อไปเรื่อยๆ แม้จะอยากนั่งกับนักศึกษาในวันที่อากาศดีแบบนี้ ซึ่งใครบ้างจะไม่อยาก แต่ผมก็ไม่คิดจะนั่งหรอก เพราะระหว่างครูกับนักเรียนมันมีเส้นบางๆ คั่นอยู่ และต้องขอโทษด้วยที่คำพูดต่อไปนี้จะฟังดูไม่มีน้ำใจ

แต่ผมไม่อยากเป็นครู *ประเภทนั้น* ถ้าคุณเข้าใจความหมายผมนะ คือครูแบบที่ชอบชุลูกกับนักศึกษาเกินไปและชอบไปงานเลี้ยงตามหอนักศึกษาชายหรืออาจเลี้ยงเบียร์ที่ท้ายรถก่อนการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลจะเริ่ม คนเป็นอาจารย์ควรคอยผลักดันลูกศิษย์และสามารถเข้าถึงได้ง่าย แต่ไม่ควรทำตัวเป็นเพื่อนเล่นหรือผู้ปกครอง

เมื่อผมไปที่บ้านคลาร์กแฮร์ล มีสซิสตินส์มอร์ก็ทักทายผมด้วยใบหน้าดุตันที่ผมคุ้นเคยดี มีสซิสตินส์มอร์ซึ่งเป็นสตรีมาตุสวดคลาสสิกคนนี้ทำงานเป็นฝ่ายต้อนรับของภาควิชารัฐศาสตร์มาตั้งแต่ยุคที่ฮูเวอร์งาน ผมเชื่ออย่างนั้นเธออายุไม่ต่ำกว่าสองร้อยปี แต่มีความใจร้อนและร้ายกาจเหมือนคนที่อายุน้อยกว่านี้สักครึ่งหนึ่ง

“สวัสดีตอนบ่าย สาวเช็กชี” ผมบอกเธอ “มีข้อความฝากไว้ไหม”

“อยู่บนโต๊ะคุณแล้ว” มีสซิสตินส์มอร์เอ่ย กระทั่งเสียงก็ย้งดู “แล้วก็มีนักศึกษาสาวมาต่อแถวรอที่หน้าประตูห้องคุณตามเคย”

“โอเค ขอขอบคุณ”

“ดูอย่างกับมาอดิชั่นเพื่อเข้าร่วมรายการรีดอคเกิ้ลส์อย่างนั้นแหละ”

“นี่ก็ออกเลย”

“คนก่อนคุณไม่เคยให้นักศึกษาเข้าถึงได้ง่ายแบบนี้เลย”

“โอ้ย ไม่เอาน่า มีสซิสตินส์มอร์ ตอนเป็นนักศึกษาผมมาหาเขาบ่อยจะตาย”

“ใช่ แต่อย่างน้อยกางเกงขาสั้นของคุณก็มีความยาวที่เหมาะสม”

“ซึ่งมันทำให้คุณผิดหวังเล็กน้อยใช่ไหม”

มีสซิสตินส์มอร์พยายามสุดชีวิตที่จะไม่ยิ้มให้ผม “ไปให้พ้นหน้าฉันดีกว่า ขอร้อง”

“ยอมรับมาเถอะน่า”

“อย่าโกโตนไม้แข็งหรือไง ไปได้แล้วไป”

ผมส่งจูบให้เธอแล้วเดินไปเข้าด้านหลังเพื่อเลี่ยงแถวนักศึกษาที่ลงชื่อเข้าพบในวันศุกร์ไว้ ผมมีเวลาสองชั่วโมง “นอกตาราง” ในห้องพักครูทุกวันศุกร์ ตั้งแต่ ๑๕.๐๐ น. ถึง ๑๗.๐๐ น. มันเป็นเวลาเปิด นักศึกษาจะได้เวลาเก้านาทิต่อคน ไม่มีตาราง ไม่มีการลงชื่อล่วงหน้า แต่ให้มารอเลย มาก่อนก็ได้คุยก่อน เราตรงเวลากันมาก คุณมีเวลาเก้านาทิตี่ไม่มากกว่านั้น ไม่น้อยกว่านั้น จากนั้นจะมีเวลาอีกหนึ่งนาทิตี่จะเดินออกไปและให้นักศึกษาคนถัดไป

เข้ามาแทนและผลัดกันไปเรื่อย ๆ หากต้องการเวลาเพิ่มหรือหากผมเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของคุณหรืออะไรก็ตาม มิสซิสตินส์มอร์จะจัดเวลานัดที่นานกว่านั้นให้อะ

พอถึงเวลา ๑๕.๐๐ น. ผมก็ให้นักศึกษาคนแรกเข้ามา เธออยากคุยเรื่องทฤษฎีของล็อกและรูสโซ สองนักรัฐศาสตร์ที่ตอนนี้เป็นที่รู้จักเพราะรายการทีวีเรื่อง *ลอสต์* ที่นำมาฉายใหม่ มากกว่าจะรู้จักเพราะทฤษฎีปรัชญาของพวกเขาเอง คนที่สองไม่ได้มีอะไรที่มากไปกว่ามาประจบ นี่ผมพูดตรง ๆ เลยนะ บางทีผมก็อยากจะยกมือข้างหนึ่งขึ้นห้ามและบอกว่า “ออบคุก็มาให้ครูแทนดีกว่า” แต่ผมก็เข้าใจเด็กนะ สำหรับคนที่สามที่มาก็เพราะต้องการให้เปลี่ยนเกรดใหม่ เนื่องจากเธอคิดว่างานที่เธอได้รับคะแนนปีบวกน่าจะจะได้คะแนนเอลบมากกว่า ทั้งที่ความจริงงานของเธอควรได้แค่ปีเท่านั้น

มันก็เป็นแบบนี้ละ บางคนมาที่ห้องทำงานผมเพื่อหาความรู้ บางคนมาเพื่อสร้างความประทับใจ บางคนมาเพื่อร้องเรียน บางคนมาคุยด้วยเฉย ๆ ซึ่งผมรับได้ทุกอย่าง ผมไม่เคยสร้างอคติโดยดูจากการมาเยี่ยมเยียน เพราะมันคงไม่ถูกต้อง ผมปฏิบัติต่อนักศึกษาที่เดินเข้ามาทางประตูบานนั้นเหมือนกันทุกคน เพราะเรามาที่นี่เพื่อสอนหนังสือ อาจไม่ใช่วิชารัฐศาสตร์ อาจเกี่ยวกับการคิดวิเคราะห์นิด ๆ หน่อย ๆ หรือแม้แต่ โอ้! แม้แต่สอนการใช้ชีวิตก็ตาม ถ้านักศึกษามาหาเราด้วยใจที่แข็งแกร่งและปราศจากความกังวลอ่อนไหว การเข้าพบอาจารย์จะมีประโยชน์อะไร

“คะแนนจะอยู่ที่ปีบวกเหมือนเดิม” ผมพูดเมื่อเธอโหมน้ำวาบ “แต่ครูเชื่อว่าเธอต้องสามารถทำคะแนนได้ดีกว่าเดิมแน่ในงานเขียนชิ้นถัดไป”

เสียงออกดจากนาฬิกาดังขึ้น ไซ้ ก็อย่างที่ผมบอก ผมจับเวลาในการเข้าพบแบบเข้มงวดมาก ตอนนั้นเวลาคือ ๑๕.๒๙ น. เป๊ะ และมันก็คือเหตุผลที่ทำให้ผมรู้ชัดว่าเรื่องทั้งหมดเริ่มขึ้นตอนไหนเมื่อมองย้อนกลับไปถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น มันเกิดขึ้นระหว่างเวลา ๑๕.๒๙ น. ถึง ๑๕.๓๐ น.

“ขอบคุณค่ะอาจารย์” เธอบอกพร้อมกับลุกขึ้นเตรียมจะออกจากห้อง ผมก็ลุกด้วย

ห้องทำงานของผมไม่ได้เปลี่ยนไปจากเดิมเลยแม้แต่น้อย ตั้งแต่ผมได้เป็นหัวหน้าภาควิชาเมื่อสี่ปีก่อน ผมรับช่วงต่อห้องนี้จากอาจารย์คนก่อนหน้า ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของผมเอง อาจารย์มัลคอล์ม ฮูม เขาเคยเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในรัฐบาลหนึ่ง ต่อมาก็ได้เป็นหัวหน้าคณะทำงาน

ในอีกรัฐบาล ที่นี้ยังมีร่องรอยอันวิเศษที่ชวนให้คิดถึง ความหลังจากอุปสรรค การสอนที่มีอยู่เกลื่อน ไม่ว่าจะเป็นลูกโลกโบราณ หนังสือเล่มยักษ์ เอกสาร ที่เก่าจนเหลือง โปสเตอร์ที่ลอกหลุดจากผนัง ภาพเหมือนเก่าๆ ของชาย มีหนวดที่ใส่ไว้ในกรอบ ในห้องนี้ไม่มีโต๊ะทำงาน มีแต่โต๊ะไม้โอ๊กตัวใหญ่ที่นั่ง ได้สิบสองคน เท่ากับจำนวนนักศึกษาที่ทำวิทยานิพนธ์ปีสุดท้ายของผมพอดี

ที่นี่มีข่าวของกองอยู่ทั่ว ผมไม่ใส่ใจจะตกแต่งใหม่ ไม่ใช่เพราะผม อยากให้เกียรติที่ปรึกษาในฐานะที่มีคนเชื่อถือมากที่สุด แต่เป็นเพราะ ข้อแรก ผมขี้เกียจและไม่อยากเสียเวลา ข้อสอง ผมไม่ได้มีสไตล์ส่วนตัวหรือภาพถ่าย ครอบครัวยุให้ใคร และไม่ได้สนใจเรื่องไร้สาระที่ว่า “ห้องทำงานคือสิ่งสะท้อน ตัวตนของคนผู้นั้น” หรือต่อให้สนใจ ตัวตนของผมก็คือแบบนี้แหละ ข้อสาม ผมมักจะพบว่าความรกรคือตัวช่วยให้คนแสดงความรู้สึที่ได้ดีขึ้น ความสะอาด อนามัยหรือความเป็นองค์กรมีบางอย่างที่กดความเป็นธรรมชาติในตัวนักศึกษา ขณะที่ข่าวของกองรุดจะเปิดรับการแสดงความเห็นแบบเสรีจากนักศึกษาได้ดี สภาพแวดล้อมมันเลอะเทอะและทะเยอทะยานอยู่แล้ว พวกแกดูจะคิดแบบนี้ ดังนั้น ความคิดเพี้ยนๆ ของฉันมันจะสร้างความเสียหายอะไรเพิ่มได้อีก

แต่ส่วนมากก็เป็นเพราะผมขี้เกียจและไม่สนใจจะทำมันละ

เราต่างลุกขึ้นจากโต๊ะไม้ตัวใหญ่และจับมือกัน เธอจับมือผมนานกว่า ที่จำเป็นเล็กน้อย ผมเลยจงใจชักมือกลับ ไม่หรอ ก เรื่องแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้น ตลอดเวลา แต่มันก็เกิดขึ้น ตอนนั้นผมอายุสามสิบห้า แต่ตอนผมเริ่มงานที่นี่ ครั้งแรกในฐานะอาจารย์หนุ่มอายุยี่สิบเศษ มันเกิดขึ้นถึกว่านี้ จำจากในหนังสือ *เรเดอร์สออฟเดอะลอสต์อาร์ค* ที่มีนักเรียนคนหนึ่งเขียนคำว่า “รักคุณ” บนเปลือกตาสองข้างได้ใหม่ เรื่องทำนองนี้เคยเกิดขึ้นกับผมในเทอมแรกที่ผม เริ่มสอน เพียงแต่คำแรกไม่ใช่คำว่า “รัก” และคำที่สองก็เปลี่ยนจาก “คุณ” เป็น “ฉัน” ผมไม่ได้ยกหางตัวเองเลยนะเรื่องนี้ อาจารย์อย่างพวกเราอยู่ใน ตำแหน่งที่มีอำนาจค่อนข้างมหาศาล หลายคนที่หลงเรื่องนี้หรือเชื่อว่าตัวเอง มีค่าพอจะได้รับความสนใจ (ผมไม่ได้เหยียดเพศนะ แต่ส่วนมากมันมักจะเป็น ผู้ชายทุกที) มักเป็นคนที่ไม่มีความมั่นคงทางใจและมีความต้องการมากกว่า พวกนักศึกษาสาวที่มีปมเรื่องพ่อจะเคยพบเจอ

ขณะที่ผมนั่งรอนักศึกษาอีกคน ผมก็เหลือบมองคอมพิวเตอร์ซึ่งอยู่ทาง ขวาของโต๊ะ ในจอเปิดหน้าเว็บของมหาวิทยาลัยอยู่ ซึ่งหน้าตาก็คงเหมือนเว็บ มหาวิทยาลัยทั่วไป ผมเดาอย่างนั้น ทางซ้ายมีสไลด์โชว์ภาพชีวิตมหาวิทยาลัย

ทั้งนักศึกษาทุกเชื้อชาติ ทุกลัทธิ ทุกศาสนา และทุกเพศสภาพ ต่างกำลังมีช่วงเวลาที่ดีในการศึกษา มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาด้วยกัน หรือกับคณาจารย์ กับกิจกรรมนอกหลักสูตร พอจะนึกภาพออกใช่ไหม แบนเนอร์ด้านบนเป็นภาพโลโก้ของสถาบันกับตึกที่คนรู้จักมากที่สุด รวมถึงโบสถ์จอห์นสันอันทรงเกียรติ ซึ่งเหมือนโบสถ์ที่ผมเคยมองดูนาตาเลียแต่งงาน แต่ว่าใหญ่กว่า

ตรงด้านขวาของจอมีขาวของมหาวิทยาลัย ตอนนั้นนักศึกษาชื่อแบร์รี วัตกินส์ ซึ่งเป็นคนถัดไปในใบลงชื่อเดินเข้ามาในห้องและทักว่า “โย้ จารย์ เป็นไงครับ” พร้อมกับที่ผมมองเห็นข่าวการตายบนหน้าจอที่ทำให้ผมชะงัก

“เฮ้ แบร์รี” ผมพูดแต่ตายังมองหน้าจอ “นั่นสิ”

เขานั่งตามที่ผมบอกพร้อมกับยกเท้าขึ้นพาดบนโต๊ะ เขารู้ว่าผมไม่ว่าอะไร แบร์รีมาทุกสัปดาห์ เราคุยกันทั้งเรื่องที่เป็นเรื่องและไม่ใช่เรื่อง เขามาที่นี่เหมือนเป็นการบำบัดอย่างอ่อนๆ มากกว่าจะคุยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียน และผมก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันไม่ดีตรงไหน

ผมขยับเข้าใกล้จอมากขึ้น สิ่งที่ทำให้ผมชะงักคือภาพถ่ายขนาดเท่าสเตมปีของผู้ล่องลับ ผมจำเขาไม่ได้ เพราะมันเล็กมาก แต่เขาดูเด็ก แต่คิดดูมันก็ไม่แปลกสำหรับข่าวการเสียชีวิต ในมหาวิทยาลัยมีหลายครั้งที่แทนที่จะใช้รูปปัจจุบัน กลับหารูปเอาจากหนังสือรุ่นของผู้ตาย ทว่าในชาวนี้ แค่เหลือบมองสั้นๆ ผมก็รู้ว่ามันไม่ได้เป็นเพราะเหตุผลนั้น ทรงผมไม่ใช่ยุคประมาณ ๑๙๖๐ หรือ ๑๙๗๐ ภาพถ่ายก็ไม่ได้เป็นภาพขาวดำที่หนังสือรุ่นนิยมใช้กันจนถึงปี ๑๙๘๔

แต่เราก็เป็นมหาวิทยาลัยเล็กๆ มีนักศึกษาราวสี่ร้อยคนต่อหนึ่งชั้นเรียน ความตายไม่ใช่เรื่องแปลก แต่อาจเป็นเพราะขนาดของมหาวิทยาลัยหรือความสัมพันธ์ที่ผมมีต่อทั้งนักศึกษาและคณาจารย์ ทำให้ผมรู้สึกอะไรมากเป็นพิเศษเสมอเวลามีใครเสียชีวิต

“เฮ้ย จารย์”

“เดี๋ยวนะ แบร์รี”

ผมกำลังกินเวลาของเขาอยู่ ผมใช้เครื่องจับเวลาและนับคะแนนแบบพกพา แบบที่เห็นตามคอร์ตบาสเกตบอลทั่วประเทศนั่นละ ที่มีตัวเลขดิจิทัลสีแดงตัวใหญ่ๆ เพื่อนคนหนึ่งให้ผมมาเป็นของขวัญ เขาคงเดาจากขนาดตัวผมว่าผมต้องเล่นบาสเกตบอลแน่ ผมไม่ได้เล่นหรอก แต่ผมก็รักนาฬิกาเรือนนี้ และเนื่องจากผมตั้งเวลาให้มันนับถอยหลังเก้านาทีโดยอัตโนมัติ ผมจึงเห็นว่า

ตอนนี้เวลาลดลงจนอยู่ที่แปดนาทีสี่สิบเก้าวินาทีแล้ว

ผมคลิกภาพถ่ายเล็ก ๆ ภาพนั้น พอภาพขยายใหญ่ขึ้น ผมก็พยายาม
อย่างหนักที่จะกลั้นเสียงร้อง

ชื่อของผู้ตายคือทอด้ แซนเดอร์สัน

ผมลืมนามสกุลทอด้จากความทรงจำไปแล้ว การแต่งงานแต่งงานแล้ว
“งานแต่งงานของทอด้กับนาทาลี!” แต่ให้ตายสิ ใบหน้านั้นผมจำได้ไม่ลืม
คราคร่ำสุดเจ๋งหายไป ภาพนี้เขาโกนหนวดเกลี้ยงเกลามาก ทรงผมก็สั้น
จนเกือบจะเป็นทรงไถเกรียนติดหนังศีรษะ ผมไม่รู้ว่ามีมันเพราะนาทาลี
หรือเปล่า เธอมักบ่นเสมอว่าหนวดขึ้นใหม่ของผมทำให้เธอเจ็บ แต่แล้วผม
ก็นึกสงสัยต่อว่าทำไมผมต้องมานั่งคิดเรื่องอะไรที่มันไม่เข้าท่าแบบนี้ด้วย

“เวลากำลังเดินนะ ‘จารย์’

“เดี๋ยวเดียว แบร์รี่ แล้วอย่าเรียกฉันว่า ‘จารย์’

ในข่าวระบุว่าทอด้อายุสี่สิบสอง ซึ่งแก่กว่าที่ผมคิดเล็กน้อย นาทาลี
อายุสามสิบสี่ เด็กกว่าผมปีเดียว ผมนึกว่าทอด้น่าจะอายุใกล้เคียงกับเรา
แต่ตามที่ระบุในข่าวงานศพ ทอด้เคยเป็นผู้เล่นตำแหน่งไทท์เอนด์ของทีม
อเมริกันฟุตบอลที่เล่นออลลีก และเคยติดอยู่ในรายชื่อผู้ได้รับทุนโรดส์รอบ
สุดท้ายด้วย น่าประทับใจชะมัด เขาเรียนจบด้วยเกียรตินิยมจากภาควิชา
ประวัติศาสตร์ เป็นผู้ก่อตั้งองค์กรการกุศลชื่อเฟรชสตาร์ท และตอนเรียน
ปีสุดท้าย เขายังได้เป็นประธานสมาคมไชยู ซึ่งเป็นสมาคมนักศึกษาชายของ
ผมเอง

ทอด้ไม่เพียงเป็นศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเดียวกันเท่านั้น แต่เรายัง
ปฏิญาณตนเข้าสมาคมเดียวกันอีก ทำไมผมถึงไม่รู้อะไรเลย

ยังมีอีก มีอีกมาก แต่ผมเข้าไปอ่านบรรทัดสุดท้าย

พิธีศพจะมีขึ้นในวันอาทิตย์ที่ปาล์มเมตโอบัลฟฟ์ เซาท์แคโรไลนา

ใกล้กับเมืองซาเวนนาห์ รัฐจอร์เจีย

มิสเตอร์แซนเดอร์สันมีภรรยาและบุตรสองคน

บุตรสองคนหรือ

“อาจารย์ฟิชเชอร์”

น้ำเสียงแบร์รี่ฟังดูแปลกๆ “ขอโทษที พอดีว่าครู—”

“ไม่ต้องขอโทษ ว่าแต่เป็นไรป่าวครับเนี่ย”

“เปล่า ไม่เป็นไร”

“แน่ใจนะครับ อาจารย์ดูหน้าซีดๆอะ” แบร์รี่เอาเท้าลงวางกับพื้นแล้วเอามือสองข้างวางบนโต๊ะ “เอาไว้มผมมาใหม่ก็ได้นะ”

“ไม่ต้องหรอก” ผมบอก

ผมหันหน้าจากจอคอมพิวเตอร์ เรื่องนี้คงต้องรอก่อน สามปีของนาตาลิตายทั้งที่อายุน้อย มันเป็นเรื่องน่าเศร้า นับเป็นโศกนาฏกรรมก็ว่าได้ แต่ก็ไม่ใช่เหตุผลที่จะยกเลิกงานหรือทำให้นักศึกษาต้องไม่สะดวก แนนอนเรื่องนี้ทำให้ผมประหลาดใจมาก ไม่เพียงเพราะเรื่องที่ทอດต์ตาย แต่เป็นเพราะเรื่องที่เขาเรียนที่เดียวกับผมด้วย มันเป็นเรื่องบังเอิญจนดูพิลึก ผมว่านะ แต่ก็ไม่ถึงกับเป็นความจริงที่ทำให้โลกสั่นสะเทือนอะไรขนาดนั้น

บางทีนาตาลิตอาจจะชอบคนที่จบจากแลนฟอร์ดก็ได้

“ว้ายังไง” ผมถามแบร์รี่

“คุณรู้จักอาจารย์เบิร์นเนอร์ไหม”

“รู้จัก”

“เขาเป็นคนที่เง่เงี้ยวจริงๆ”

ใช่แล้ว แต่ผมไม่พูดออกไปหรอก “แล้วมีปัญหอะไร”

ผมไม่เห็นสาเหตุการตายจากในข่าว ข่าวในมหาวิทยาลัยมักไม่มีระบุไว้เดียวผมค่อยหาดูอีกที ถ้าไม่มี ผมอาจหาเอาจากข่าวในอินเทอร์เน็ตที่สมบูรณ์กว่านี้

แต่ก็นั่นละ ทำไมผมต้องอยากรู้มากกว่านี้ มันจะทำให้อะไรแตกต่างไปหรือ

ทางที่ดีอย่างกับเรื่องนี้ดีกว่า

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องรอให้หมดชั่วโมงที่ปรึกษา ก่อน ผมคุยกับแบร์รี่เสร็จและคุยไปเรื่อย ๆ พร้อมกับพยายามสลัดความคิดเรื่องข่าวการเสียชีวิตไป และตั้งใจคุยกับนักศึกษาที่เหลือ วันนั้นผมทำหน้าที่ได้ไม่ด้นัก แต่นักศึกษาไม่รู้ นักศึกษาไม่คิดว่าคนเป็นอาจารย์จะมีชีวิตจริงกับเขา เหมือนที่ไม่คิดว่าพ่อแม่ของตัวเองจะมีอะไรกันได้นั่นแหละ มองแง่หนึ่งมันก็ไม่เป็นไรหรอกที่คิดแบบนั้น แต่ผมมองอีกแง่ ผมต้องคอยเตือนทุกคนให้มองข้ามตัวเองไป ส่วนหนึ่งของเงื่อนไขการเป็นมนุษย์มีอยู่ว่า เราทุกคนมักคิดว่าเรามีความซับซ้อนเฉพาะตัว

ขณะที่คนอื่นเป็นคนที่ย่านกว่า ซึ่งไม่เป็นความจริงเลย เราทุกคนล้วนมีความฝัน ความหวัง ความต้องการ ตัณหา และเรื่องปวดหัวนับไม่ถ้วน เราทุกคนต่างมีความบ้าในแบบของเราเอง

ใจผมล่องลอยไป ผมมองนาฬิกาที่ค่อยๆเดินอย่างช้าๆ ราวกับเป็นนักเรียนที่เบื่อกที่สุดในห้องเรียนที่น่าเบื่อกที่สุด เมื่อถึงห้าโมงเย็นผมก็เดินกลับไปดูจอคอมพิวเตอร์ ผมเปิดข่าวการเสียชีวิตของทอດด์ แซนเดอร์สัน ขึ้นมาอ่านแบบเต็มๆ

ไม่มี ไม่มีการระบุสาเหตุการตาย

น่าสงสัยแะ บางครั้งมันก็จะมียบอกรับตรงบริเวณที่แนะนำเรื่องการบริจาค โดยจะบอกว่าแทนที่จะนำดอกไม้มา โปรดบริจาคเงินให้แก่สมาคมโรคมะเร็งแห่งอเมริกาหรืออะไรทำนองนั้นแทน แต่ข่าวนี้ไม่มีเขียนไว้ ไม่ได้เอ่ยถึงหน้าที่การงานของทอດด์ด้วย แต่ก็อีกนั่นแหละ ไม่มีแล้วยังไงล่ะ

ประตูห้องทำงานของผมเปิดลัวะ แล้วเบนดิกต์ เอ็ดเวิร์ดส์ ซึ่งเป็นอาจารย์ภาควิชามนุษยศาสตร์และเป็นเพื่อนสนิทของผมด้วยเดินเข้ามา เขาไม่เคยคิดจะเคาะประตู แต่เขาไม่จำเป็นต้องเคาะหรือมองว่ามันเป็นสิ่งจำเป็น เรามักเจอกันในวันศุกร์ตอนห้าโมงเย็นเพื่อไปที่บาร์ที่ผมเคยทำงานสมัยเรียนหนังสือ ตอนนั้นบาร์ยังใหม่เอี่ยมมอง เก๋ไก๋ ทันสมัย แต่ตอนนี้กลับดูทั้งเก่า ทั้งทรุดโทรม ส่วนความเก๋ไก๋ทันสมัยก็มีเท่ากับเครื่องเล่นเทปเบตาแม็กซ์ดี ๆ นี่เอง

เบนดิกต์มีลักษณะภายนอกที่ตรงข้ามกับผมหลายอย่าง ตัวเล็ก กระดูกบาง แล้วก็เป็นคนผิวสี ดวงตาของเขาโตเพราะแว่นยักษ์ทรงยอดมนุุษย์มดที่ดูเหมือนแว่นป้องกันสายตาในภาควิชาเคมีไม่มีผิด ส่วนหนวดที่ยาวเกินและผมทรงแอฟริที่ฟูเกินก็น่าจะได้แรงบันดาลใจมาจากอพอลโล ครี๊ด^{*} นิ้วมือของเขาเรียวยาวเหมือนนิ้วนักเปียโนหญิง มีเท้าที่นักบิลเลียดต้องอิจฉา ต่อให้คนตาบอดก็ดูออกว่าเขาไม่ใช่คนตัดไม้แน่นอน

แม้จะเป็นอย่างนี้ หรืออาจเพราะเป็นอย่างนี้ก็ได้ ที่ทำให้เบนดิกต์เป็นสุดยอด “เสื่อผู้หญิง” และได้ผู้หญิงมากกว่านักร้องเพลงแร็ปที่มีเพลงฮิตตามคลื่นวิทยุเสียอีก

“มีอะไรหรือเปล่า” เบนดิกต์ถาม

^{*} Apollo Creed ตัวละครนักมวยแชมป์โลกจากภาพยนตร์เรื่อง ไรค์กี (Rocky)

ผมไม่พูดว่า“ไม่มีอะไร” หรือ“รู้ได้ไงว่ามีอะไร” แต่พูดเข้าเรื่องเลย
“นายเคยได้ยินชื่อคนที่ชื่อทอด้ด แซนเดอร์สัน บ้างไหม”

“คิดว่าไม่เคยนะ เป็นใครหรือ”

“ศิษย์เก่านะ มีข่าวงานศพอยู่ในอินเทอร์เน็ต”

ผมหันหน้าจอให้เขาดู เบเนดิกต์ขยับแว่นหนาเตอะ “จำไม่ได้แฮะ ทำไม
หรือ”

“จำนาตาลี่ได้ไหม”

สีหน้าของเขาหม่นลง “ฉันไม่ได้ยินนายเอ่ยชื่อเธอมาหลาย-”

“เออๆ นั่นแหละ หมอนี่นะเป็นสามีเธอ หรือจะว่าเคยเป็นก็ได้”

“คนที่หล่นทิ้งนายไปหานั้นหรือ”

“ใช่”

“แต่ตอนนี้ตายแล้ว”

“ดูจะอย่างนั้น”

“แล้ว” เบเนดิกต์เลิกคิ้วข้างหนึ่ง “เธอเลยกลับมาโสดอีก”

“ระวังหน่อย”

“ฉันเป็นห่วงต่างหาก นายเป็นแม่เหล็กดูดหญิงที่แจ่วที่สุดของฉันนะ
ฉันมีกรรมที่สาวๆ ชอบก็จริง แต่นายเป็นฝ่ายหน้าตาดี ฉันไม่อยากเสียนายไป”

“ระวังหน่อย” ผมพูดอีก

“จะโทร.หาเธอหรือ”

“ใคร” ผมถาม

“คอนโดลีซซา ไรซ์”^๒ มั้ง คิดว่าเป็นใครเล่า ก็ต้องนาตาลี่สิ”

“อ้อ โทร.สิ ว่าจะบอกเธอว่า เฮ้ ได้ยินว่าคนที่คุณทิ้งผมไปหานั้นตาย
แล้ว ไปดูหนังกันหน่อยไหม”

เบเนดิกต์อ่านข่าวการตาย “เดี๋ยวนะ”

“อะไร”

“ในข่าวนี้บอกว่าเธอมีลูกสองคน”

“แล้วไง”

“มันทำให้เรื่องซับซ้อนนะ”

^๒ Condoleezza Rice (ค.ศ. ๑๙๕๔-ปัจจุบัน) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
แห่งสหรัฐอเมริกา ในรัฐบาลของประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู. บุช

“หยุดที่ได้ไหม”

“ลูกสองคนเขียวนะ ปานนี้คงอ้วนตาย” เบเนดิกต์มองมาทางผมด้วยดวงตาที่โตเพราะเลนส์ขยาย “ตอนนี้นาตาลีรูปร่างหน้าตาเป็นไงล่ะ เพราะแบบว่ามีลูกตั้งสองคนนะ อาจจะอ้วนตันไปแล้วก็ได้”

“ฉันจะไปรู้ได้อย่างไร”

“เอ่อ ก็เหมือนที่คนทั่วไปรู้นะสิ กูเกิล เฟซบุ๊ก อะไรแบบนั้น”

ผมส่ายหน้า “ไม่เคยทำ”

“อะไร ใครเขาก็เคยทำกันทั้งนั้น โธเอ๊ย ฉันทำแบบนั้นกับคนรักเก่าทุกคนเลยนะ”

“แล้วอินเทอร์เน็ตมันรองรับการใช้งานหนักได้ขนาดนั้นเลยหรือ”

เบเนดิกต์ยิ้มกว้าง “ฉันต้องใช้เซิร์ฟเวอร์ของตัวเองเลยแหละ”

“ให้ตายสิ หวังว่าจะไม่ใช่แค่คำที่พูดให้ดูดีนะ”

แต่ผมมองเห็นความเศร้าอยู่หลังรอยยิ้มกว้างของเธอ ผมจำได้ว่าครั้งหนึ่งตอนอยู่ที่บาร์เบเนดิกต์เมาหนักมาก ผมเห็นเขาจ้องมองภาพถ่ายที่เก่าจนเปื่อยซึ่งเขาซุกไว้ในกระเป๋เงิน ผมถามว่าภาพใคร “ผู้หญิงคนเดียวที่ฉันรักนะ” เขาบอกผมด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้ จากนั้นเบเนดิกต์ก็เอาภาพถ่ายสอกลับไว้หลังบัตรเครดิต ซึ่งแม้ว่าต่อมากผมจะเคยเป็นนายถึงภาพใบนั้น เขาก็ไม่เคยพูดถึงมันอีกเลย

ตอนนั้นเขามีรอยยิ้มกว้างที่เศร้าสร้อยแบบนี้แหละ

“ฉันรับปากนาตาลีไว้” ผมบอก

“รับปากเรื่องอะไร”

“ว่าจะไม่ยุ่งกับเขาทั้งสองคน จะไม่สืบข่าวหรือรบกวน”

เบเนดิกต์ฟังแล้วครุ่นคิด “ดูเหมือนนายก็ทำตามที่ได้รับปากได้นะ เจค”

ผมไม่พูดอะไร ที่เบเนดิกต์พูดก่อนหน้านี้ไม่เป็นความจริง เขาไม่ได้ค้นเฟซบุ๊กหาแฟนเก่า หรือถ้าทำ เขาก็คงไม่ได้ทำด้วยความกระตือรือร้นอะไร แต่มีครั้งหนึ่งตอนผมพรวดพราดเข้าไปในห้องทำงานเขา ซึ่งผมก็ไม่เคยเคาะประตูเหมือนเขาที่แหละ ผมเห็นเขาใช้เฟซบุ๊กอยู่ พอแอบเหลียวไปดูก็พบว่าหน้าที่เขาเปิดเป็นของผู้หญิงคนเดียวกับในภาพถ่ายที่เขาพกไว้กระเป๋เงิน เบเนดิกต์รีบปิดบราวเซอร์ แต่ผมเชื่อว่าเขาน่าจะเช็กเฟซบุ๊กนี้บ่อยมาก อาจจะเช็กทุกวันก็ได้ ผมเชื่อว่าเขาต้องดูภาพถ่ายใหม่ของผู้หญิงคนเดียวที่เขารักมาหมดแล้วทุกภาพ เชื่อว่าตอนนี้เขาก็คงเฝ้าดูชีวิตเธออยู่ อาจจะชีวิตครอบครัว

ของเธอ ผู้ชายที่ร่วมเตียงกับเธอ และเขาก็อาจจะจ้องมองทั้งคู่แบบเดียวกับตอนที่จ้องภาพถ่ายในกระเป๋เงิน ผมไม่มีหลักฐานอะไรในเรื่องนี้หรอก มีแค่
 ลางสังหรณ์ แต่ผมคิดว่ามันคงไม่ห่างไกลความจริงนัก

อย่างที่ผมบอกก่อนหน้านี้ไง เราทุกคนต่างมีความบ้าในแบบของตัวเอง
 ทั้งนั้น

“นายพยายามจะพูดอะไร” ผมถามเขา

“ฉันอยากบอกนายว่า ตอนนี้ความเป็น ‘พวกเขา’ มันสิ้นสุดลงแล้ว”

“นาตาลี่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตฉันมานานมากแล้ว”

“นายเชื่ออย่างนั้นจริงหรือ” เบนดิกต์ถาม “หล่อนให้นายสัญญาว่าจะ
 ลืมความรู้สึกตัวเองด้วยหรือไง”

“ไหนดายบอกว่าไม่อยากสูญเสียแม่เหล็กดูดสาวไปไง”

“นายไม่ได้หน้าตาดีขนาดนั้นหรอกนะ”

“ไอ้คนใจร้าย”

เขาลุกขึ้น “อาจารย์สอนวิชามนุษยศาสตร์อย่างพวกเรารู้ดีทุกเรื่องนั่นละ”
 แล้วเบนดิกต์ก็ให้ผมได้อยู่คนเดียว ผมลุกขึ้นเดินไปทางหน้าต่าง จากนั้น
 ก็มองดูบรรยากาศโถงนั่งเล่น ผมมองนักศึกษาเดินผ่านไปมาแบบที่ชอบทำ
 เวลาเผชิญหน้ากับปัญหาชีวิต ใจก็นึกว่าถ้าเด็กพวกนี้มาเป็นผม ผมจะให้
 คำแนะนำอย่างไร ทันใดนั้นทุกอย่างก็พรุ้งพรูเข้ามาโดยไม่มีการเตือนล่วงหน้า
 ทั้งภาพโบสถ์สีขาว ภาพทรงผมที่เธอทำ ภาพที่เธอขู่นิ้วนางให้ดู รวมถึงความ
 เจ็บปวด ความต้องการ อารมณ์ทั้งหลาย ความรัก และความเจ็บ เขาสอง
 ข้างของผมอ่อนเยาวบ ผมเคยคิดว่าผมหยุดคิดถึงเธอไปแล้ว เธอทำลายผม
 แต่ผมก็ยังเก็บเศษเล็กเศษน้อย ประกอบร่างตัวเองกลับขึ้นมาใหม่ได้ และ
 ดำเนินชีวิตต่อไป

ผมช่างโง่งมสันติที่คิดอะไรแบบนั้นตอนนั้น ช่างเห็นแก่ตัว ช่างไม่รู้อะไร
 ควรไม่ควร เธอเพิ่งสูญเสียสามีไปแท้ๆ แต่คนทุเรศอย่างผมกลับมานั่งห่ม
 ขึ้นส่วนของตัวเอง ตัดใจเถอะ ผมบอกตัวเอง ลืมเรื่องนี้แล้วก็ลืมเธอซะ
 ใช้ชีวิตต่อไปดีกว่า

แต่ผมทำไม่ได้ ผมไม่ได้โตมาแบบนั้น

ผมเจอนาตาลี่ครั้งสุดท้ายก็ที่งานแต่งงาน ตอนนี้ต้องไปเจอเธอที่งานศพ
 บางคนอาจมองเป็นเรื่องน่าขัน แต่ผมไม่คิดแบบนั้น

ผมเดินกลับไปทีคอมพิวเตอร์แล้วจองเที่ยวบินไปซาเวนนาห์